

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/79/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121482880
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6121482880.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobkyne: A. B. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XX/XX, B. – D. A., zastúpenej splnomocnencom: BAJO LEGAL, s. r. o., so sídlom Landererova 8, Bratislava, IČO: 36 860 581, proti žalovanému: E. D., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, B. – E. B., o zaplatarenie sumy 5.180 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica zo 6. apríla 2022 č.k. 9C/2/2022-64, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobkyne a žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni sumu 5.180 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1 a 3, a § 14 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 48 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456 ods. 1, § 488, § 489, § 493, § 516 ods. 1, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keď na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. V konaní bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca uzavreli dňa 20.10.2017 zmluvu o nájme nebytových priestorov, na základe ktorej dala žalobkyňa žalovanému do nájmu nebytový priestor za účelom prevádzkovania pánskeho holičstva. Zo zmluvy je zrejmé, že medzi stranami bolo dohodnuté nájomné vo výške 550 eur mesačne, zmluvu s takouto výškou nájomného podpísali ako žalobkyňa, tak žalovaný. Zmluvu bolo v zmysle čl. VIII možné meniť len písomne na základe dohody strán. Žalovaný svoje tvrdenie, že sa so žalobkyňou dohodli na nižšom nájomnom, žiadnym spôsobom nepreukázal. Žiadny písomný dodatok k zmluve ohľadom zmeny pôvodne dohodnutej výšky nájomného ani iná dohoda strán o nájomnom preukázaná nebola, okrem dohody o zľave z nájomného týkajúcej sa však výlučne mesiacov apríl a máj 2020. Ako nepravdivé sa ukázalo aj tvrdenie žalovaného, že žalovaná nikdy nenamietala proti jeho žiadostiam ohľadom zmeny výšky nájomného. Naopak, ako je zjavné z mailovej komunikácie medzi sporovými stranami z mája 2018, žalobkyňa jasne vyzvala žalovaného na platenie nájomného tak, ako je uvedené v zmluve a žiadala ho, aby sa nedoťahovali pre 50 eur mesačne. Žalovaný mal teda povinnosť platiť nájomné v zmysle zmluvy a dodatkov k nej, t. j. vo výške 550 eur mesačne a za mesiace apríl a máj 2020 vo výške 250 eur mesačne.

Žalovaný nepoprel platenie nájomného v nižších výškach, než bolo uvedené v nájomnej zmluve. Výšku vyčísleného dlhu nespochybňoval. Ako bolo preukázané, odstúpenie od zmluvy, ktoré bolo medzi stranami dojednané ako jeden z možných spôsobov skončenia nájmu v prípade nezaplatenia platby za nájomné po dobu dlhšiu ako 30 dní, bolo žalovanému doručené 11.5.2021, pričom v zmysle zmluvy týmto okamihom nájom zanikol. Uvedené žalovaný nenamietal. Žalovaný nenamietal ani tvrdenie žalobkyne, že nebytové priestory napriek zániku nájmu užíval až do konca júla 2021 a k ich vyprataniu a odovzdaniu žalobkyňi prišlo až 1.8.2021. Pokiaľ ide o obdobie po skončení nájmu, v danom prípade si žalobkyňa uplatňuje nárok na zaplatenie náhrady za užívanie nebytových priestorov, a to vo výške zodpovedajúcej výške nájomného. Žalovaný voči spôsobu vyčíslenia náhrady nemal námietky. Žalovaný taktiež nespochybnil tvrdenie žalobkyne, že na úhradách za elektrinu, ktoré v zmysle nájomnej zmluvy bol povinný platiť žalovaný, vznikol nedoplatok vo výške 100 eur. Aj úhrada uvedeného nedoplatku bola v zmysle zmluvy povinnosťou žalovaného. Nedoplatok za elektrinu zaplatila žalobkyňa. Keďže teda v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný riadne nesplnil povinnosti vyplývajúce mu z nájomnej zmluvy ako nájomcovi nebytových priestorov, súd žalobkyňi v plnom rozsahu vyhovel a priznal jej nárok na doplatenie dlžných súm na nájomnom za obdobie od mesiaca 9/2018 až do 11.5.2021 titulom nezaplatenia nájomného v plnej výške dojednaného v zmluve. Nárok na zaplatenie náhrad za užívanie nebytových priestorov bez právneho dôvodu za obdobie od 12.5.2021 do 31.7.2021 a sumy 100 eur, ktoré uhradila za žalovaného napriek tomu, že uvedený nedoplatok mal podľa zmluvy zaplatiť sám, priznal súd žalobkyňi titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného. Argumentácia žalovaného dotáciami, ktoré boli žalobkyňou ministerstvu vrátené, je právne irelevantná, vyplatenie alebo nevyplatenie dotácií žalobkyňi nemá žiaden vplyv na povinnosti zmluvných strán dojednané v zmluve. Popri tom priznal súd žalobkyňi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania uplatneného v súlade s príslušnými právnymi predpismi v závislosti od splatnosti tej ktorej splátky nájomného, s prihliadnutím na dohodnutú zmenu vo výške nájomného a dátumu jeho splatnosti ohľadom nájomného za mesiace 4 a 5/2020. Pri nedoplatku za elektrinu vo výške 100 eur bol úrok z omeškania priznaný odo dňa nasledujúceho po zaplatení tejto sumy. O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko žalobkyňa bola vo veci plne úspešná, súd jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, teda v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 355 ods. 1 CSP, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a g) CSP. Poukázal na to, že v žalobe sú uvedené zjavne jednostranné dôkazy svedčiacie v prospech žalobkyne a úmyselne sú vypustené skutočnosti, ktoré vedú k preukázaniu dôvodov, z ktorých vyplynulo jeho konanie a nedodržanie zmluvných podmienok. Žalobkyňa požadovala nedoplatok za obdobie marec, apríl a máj 2020 napriek skutočnosti, že sa s ňou dohodol o zľave z nájomného z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie v súvislosti s ochorením COVID-19, v dôsledku čoho bolo nájomné znížené na sumu 250 eur mesačne. Žalobkyňa požadovala doplatenie nájomného za čas, počas ktorého jej bola vyplácaná kompenzácia ušlého zisku v spojitosti s obmedzením prevádzok. Poukázal na to, že neuhradené nájomné môže nájomca uhrádzať najviac v 48 rovnakých mesačných splátkach splatných vždy k 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, s prvou splátkou k 15. dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa skončí mimoriadna situácia, najneskôr však 1.4.2021. Z uvedeného vyplýva, že ak bude nájomcovi priznané zaplatiť dlžné nájomné, tak čiastky za obdobie uzavretia prevádzky majú byť vyňaté a splácané v období 48 mesiacov bez úroku. Žalobkyňa mala možnosť počas celej doby nájmu odstúpiť od zmluvy z dôvodu porušenia zmluvných podmienok, čo však neurobila, pričom uvedené dokazuje skutočnosť, že momentálne len využíva situáciu, ktorú sama vytvorila konaním, ktorým úmyselne dlhodobo, a napriek jeho naliehaniu nevytvorila dodatok k zmluve o znížení nájomného tak, ako sa dohodli. Poukázal na to, že i ústna forma dohody o znížení nájomného je rovnako záväzná pre obe strany, čo potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 27.9.2011, sp. zn. 10Co/295/2010, ktorý bol potvrdený tiež Najvyšším súdom SR v dovolacom konaní sp. zn. 4 Cdo 361/2012. Odvolateľ ďalej uviedol, že v zmysle Občianskeho zákonníka uplatňuje premlčacie právo, pričom odcitoval ustanovenia § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 102 a § 103 Občianskeho zákonníka. Poukázal tiež na to, že v deň pojednávania bol pozitívne diagnostikovaný na ochorenie COVID-19, nemohol sa teda pojednávania zúčastniť a uviesť dôležité rozhodujúce okolnosti. Dňa 20.10.2017 so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o nájme nebytového priestoru, pričom po podpise zmluvy sa s prenajímateľkou dohodli na znížení nájomného z pôvodných 550 eur mesačne na sumu 500 eur

mesačne. K ústnej dohode mala byť žalobkyňou vypracovaná dohoda/dodatok ku zmluve, čo sa však nikdy, napriek jeho záujmu o čo najrýchlejšie podpísanie dodatku, nestalo. Dôkazom existencie dohody o vypracovaní dodatku o znížení nájomného je jeho komunikácia s prenajímateľkou, pričom ďalším nezvratným faktom je, že k spomínanému zníženiu platieb došlo už na začiatku uzatvorenia zmluvy, teda v roku 2017.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Námietku premĺčania považovala za nedôvodnú, pričom ju žalovaný ani nijako neodôvodnil, čo len zvyrazňuje jej účelovosť. Námietka premĺčania nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie do skončenia dokazovania, pričom podľa § 154 ods. 1 CSP námietku premĺčania ako hmotnoprávnu námietku možno uplatniť len do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Dôkazy priložené k odvolaniu žalovaného označené ako komunikácia, neboli predložené v konaní pred súdom prvej inštancie do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie skončilo, a preto na ne nemožno prihliadnuť. Ostatnú argumentáciu žalovaného považovala za nedôvodnú a zopakovala, že výška nájomného bola dohodnutá na sumu 550 eur mesačne. Odmietla tvrdenia žalovaného, že by výška nájomného bola znížená na sumu 500 eur mesačne. Žalovaný sa v podanom odvolaní odvoláva na ústnu dohodu v tomto smere, no toto konanie pred súdom prvej inštancie netvrdil, ide o nové skutkové tvrdenie uplatnené po skončení dokazovania, a preto žiadala súd, aby na toto tvrdenie a súvisiacu argumentáciu neprihliadal. Samozrejme žiadna písomná, ani ústna dohoda v tomto smere nebola. Pokiaľ ide o dohodu o zľave z nájomného za mesiace apríl až máj 2020, kde sa dohodlo, že tieto dva mesiace bude nájomné vo výške 250 eur mesačne, tak za apríl 2020 si žalobkyňa uplatnila žalobou nedoplatok na nájomnom vo výške 180 eur s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný uhradil sumu 70 eur a za mesiac máj 2020 si žalobkyňa neuplatnila žiadny nedoplatok. Argumentácia žalovaného ohľadom dotácií je nedôvodná, pretože všetky dotácie boli vrátené. Okrem toho uviedla, že žalovaný ako fyzická osoba – nepodnikateľ nemal nárok na dotácie na nájomné podľa § 13c zákona č. 71/2013 Z.z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva hospodárstva SR v znení neskorších predpisov, a tento zákon sa na neho ani nevzťahuje.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe žalobkyne o zaplatenie sumy 5.180 eur s prísl. vyhovené a žalobkyňi bol proti žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

8. Postup súdu, ktorým sa znemožní strane sporu realizácia procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, je relevantný vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi), a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a tiež pri rozhodovaní. Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako vyplývajú z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ako aj článku 46 Ústavy SR. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci

realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

9. Odvolateľ nesprávny postup súdu prvej inštancie videl v tom, že vec na pojednávaní dňa 6.4.2021 prejednal a rozhodol napriek tomu, že on súdu oznámil, že sa pojednávania nemôže zúčastniť z dôvodu jeho pozitivity na COVID-19.

10. Podľa § 183 ods. 1 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

11. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalovanému bol riadne doručený návrh na vydanie platobného rozkazu spolu s pripojenými listinnými dôkazmi, voči ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor s odôvodnením, ku ktorému doložil len rekapituláciu dotácií zostavenú Ministerstvom hospodárstva SR. Spolu s doručením predvolania na pojednávanie bolo žalovanému doručené i poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu, a to vrátane poučenia o prostriedkoch procesného útoku, procesnej obrany, koncentrácie konania, ako aj o dôvodoch pre odročenie pojednávania. Žalovaný v deň pojednávania súdu len oznámil, že sa pojednávania nemôže zúčastniť z dôvodu jeho pozitivity na COVID-19, pričom nepožiadal o odročenie pojednávania, a ani nedoložil žiaden doklad preukazujúci dôvod neúčasti. Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie uvedeným postupom nepochybil, pretože žalovaný nepožiadal o odročenie pojednávania, pričom mal možnosť uplatňovať prostriedky procesnej obrany tak v rámci podania odporu proti platobnému rozkazu, ako aj kedykoľvek počas konania, o čom bol riadne poučený, preto neobstojí jeho obrana, že ich chcel upraviť až na pojednávaní, ktorého sa nezúčastnil.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

14. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. g) CSP je daný, keď je možné doteraz zistený skutkový stav aktivitou strany sporu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d), z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny.

16. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

17. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým

záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

18. Už samotnými pojmami procesný útok a procesná obrana zákonodarca zdôrazňuje kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Ustanovenia § 149 až 154 CSP predstavujú inštitucionálne prehĺbenie sporovosti konania upraveného v Civilnom sporovom poriadku, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zosporodárneniu sporového konania. Nová právna úprava v ust. § 150 zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP) alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania a tvorí jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového poriadku, a to s princípom arbitrárneho poriadku.

19. Podľa § 153 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (ods. 1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (ods. 3).

20. Podstata koncentrácie sporového konania spočíva v tom, že strana môže efektívne uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany iba v určitom časovom úseku, ktorý vymedzuje zákon (zákonná koncentrácia) alebo na základe zákona sudca (sudcovská koncentrácia). Pokiaľ ide o konanie na súde prvej inštancie, zotráva zákoná koncentrácia konania na pôvodných východiskách a umožňuje strane uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie (§ 154 CSP). Na sporové strany sa však súčasne vzťahuje povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, pričom táto všeobecná podmienka sa nepovažuje za splnenú, ak tieto prostriedky mohla strana predložiť už skôr, pokiaľ by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CSP). Sudcovská koncentrácia sporového konania sa v danej súvislosti prejavuje tým, že na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neboli predložené včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (§ 153 ods. 2 CSP). Sudcovskej koncentrácii teda dominuje individuálne vyhodnotenie procesnej situácie sudcom, s osobitným zameraním na procesnú aktivitu sporovej strany a efektívne, zodpovedné a starostlivé plnenie povinností súvisiacich s vedením sporu. Za predpokladu, že súd sporovú stranu "sankcionuje" tým, že na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany v rámci sudcovskej koncentrácie neprihliadne, je osobitne povinný uviesť danú skutočnosť v odôvodnení meritórneho rozhodnutia (§ 153 ods. 3 CSP).

21. Vzhľadom na uvedené bolo možné prihliadnuť len prostriedky procesnej obrany žalovaného v rámci odporu žalovaného proti platobnému rozkazu (iné v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil), keď na ďalšie prostriedky procesnej obrany uplatnené až v rámci odvolania, teda po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, nebolo možné prihliadnuť. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol podstatné vyjadrenia strán, aké prostriedky procesného útoku a obrany použili, jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, pričom posúdeniu veci súdom prvej inštancie nemožno nič vytknúť a odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku.

22. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazuje na to, že sú tu prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, a to bez jeho viny (§ 366 písm. d/ CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. g/ CSP), odvolací súd udáva, že z obsahu spisu, ako aj podaného odvolania nevyplýva, aký vážny dôvod bránil žalovanému, aby uvedené prostriedky procesnej obrany uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom za relevantný dôvod nemožno považovať jeho neúčast' na pojednávaní, a to bez ohľadu na dôvody neúčasti, keď mal od doručenia návrhu na vydanie platobného rozkazu dostatočný priestor na aktívnu obranu, na čo už poukázal odvolací súd vyššie.

23. Z vyššie uvedených dôvodov nemohol odvolací súd prihliadnuť na prostriedky procesnej obrany uplatnené žalovaným v odvolaní, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď súd právne podľa § 255 ods. 1 CSP rozhodol i o nároku na náhradu trov konania,

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).